

PROJEKT POTOMEK

GRAEME SIMSION

PROJEKT POTOMEK

PROJEKT POTOMEK

GRAEME SIMSION

Original title: Graeme Simsion: The Rosie Effect

Copyright © Graeme Simsion, 2014

© First Published in Australia

by The Text Publishing Company Pty Ltd, 2014

Cover design by WH Chong

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2015

Translation © Jana Jašová, 2015

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Peisertová.

První vydání.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána
do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem,
ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou
nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-982-6

Anne

1

V PÁTEK NEMĚL BÝT POMERANČOVÝ DŽUS. S ROSÍ JSME SICE OPUSTILI Standardizovaný stravovací systém ve jménu vyšší „spontánnosti“ za cenu delšího času stráveného nakupováním, nutnosti pořizovat seznamy potravin a plýtvání. Shodli jsme se na tom, že tři dny z každého týdne budou nealkoholické. Jak jsem předvídal, bez formálního plánování bylo tento cíl těžké naplnit. Rosie nakonec pochopila, že moje řešení má logiku.

Pátky a soboty jsou rozumnou volbou dnů pro konzumaci alkoholických nápojů. O víkendu neměl nikdo z nás přednášky. Mohli jsme spát dlouho a byla zde i možnost sexu.

Sex se plánovat absolutně nesměl, aspoň ne výslovně, ale už jsem znal sled událostí, které zvyšovaly jeho pravděpodobnost. Borůvkový muffin z pekárny Modrá obloha, trojitě espresso od Othy, svlečení košile (já) a moje napodobení Gregoryho Pecka v roli Attika Finche v *Jako zabít ptáčka*. Naučil jsem se nedělat pokaždé tyto čtyři věci ve stejném pořadí, jinak by moje úmysly byly příliš očividné. Dvakrát

jsem se rozhodl pro hod mincí za účelem vybrat, jakou složku vypustit, což suplovalo prvek nepředvídatelnosti.

Uložil jsem do lednice lahev bílého vína Elk Cove, odrůdy pinot gris, jako doplněk k čerstvým mušlím zakoupeným ráno na trhu v Chelsea. Když jsem se ovšem vrátil s čistým prádlem ze suterénu, na stole stály dvě sklenice pomerančového džusu. Džus se k vínu nehodí. Jeho pití znecitliví chuťové pohárky slabou vrstvou reziduálního cukru, který ovlivní chuť pinot gris, takže vytvoří dojem hořkosti. Pít džus až po vínu bylo také nepříjemné. Pomerančový džus se rychle kazí – proto se v restauracích podávajících snídani klade takový důraz na „čerstvě vylisovaný“.

Rosie byla v ložnici, což vylučovalo okamžitou debatu. V našem bytě je devět možných kombinací pro pobyt dvou lidí, přičemž při šesti z nich se nacházíme každý jinde. V ideálním bytě, jak jsme si ho společně definovali před příjezdem do New Yorku, by bylo třicet šest možných kombinací, vycházejících z propozic bytu – ložnice, dvou pracoven, dvou koupelen a obývacího pokoje s kuchyňským koutem. Vzorový byt by se nacházel poblíž metra trasy 1 nebo vlaku A, které umožňují přímé spojení s lékařskou fakultou Kolumbijské univerzity, měl by okna s výhledem na řeku a balkon nebo střešní terasu.

Vzhledem k tomu, že náš příjem tvořil jeden akademický plat plus dva platy barmanů na částečný úvazek, to vše sníženo o výdaje za Ro-siino školné, byl nutný jistý kompromis. Náš byt se tudíž nevyznačuje žádnými předem stanovenými rysy. V našem rozhodování nakonec zásadně převážila oblast Williamsburgu, neboť zde bydlí naši přátelé Isaac a Judy Eslerovi, a doporučili nám ji. Neexistuje žádný logický důvod, proč by měla (tehdy) čtyřicetiletému profesoru genetiky a třicetileté postgraduální studentce vyhovovat stejná čtvrť jako čtyřiapadesátiletému psychiatrovi a dvaapadesátileté hrnčírce, kteří si tam pořídlí bydlení ještě před nárůstem cen. Nájem byl vysoký a byt měl

spoustu vad, které pronajímatelé odmítali odstranit. Momentálně klimatizace nezládala kompenzovat venkovní teplotu třicet čtyři stupňů Celsia, jež se v období konce června dala v Brooklynu očekávat.

Redukce počtu pokojů v kombinaci s manželstvím znamenaly, že jsem byl nucen trvale žít v takové blízkosti jiné osoby jako ještě nikdy předtím. Rosiina fyzická blízkost byla nesmírně pozitivním výsledkem Projektu manželka, ale po deseti měsících a deseti dnech od sňatku jsem se stále ještě adaptoval na situaci, kdy moje osoba tvoří polovinu páru. Někdy jsem v koupelně trávil delší čas, než bylo nezbytně nutné.

Zkontroloval jsem datum na telefonu. Rozhodně byl pátek, 21. června. Této možnosti jsem dával přednost před variantou, že by můj mozek začal fungovat chybně a nedokázal správně identifikovat den v týdnu. Znamenalo to ale narušení alkoholového protokolu.

Mé úvahy přerušila Rosie, která vyšla z ložnice pouze v osušce. To byl můj nejoblíbenější oděv na ní, za předpokladu, že tak lze definovat absenci oděvu. Opět mě zaskočila její výjimečná krása a její nevysvětlitelné rozhodnutí vybrat si za životního partnera právě mě. Tuto myšlenku jako obvykle následovala nevíтанá emoce: prudký pocit strachu, že by si Rosie jednoho dne mohla uvědomit svou chybu.

„Co vaříš?“ zeptala se.

„Nic. Vaření dosud nebylo zahájeno. Momentálně jsem ve fázi shromažďování ingrediencí.“

Rozesmála se tím tónem, kterým mi naznačuje, že jsem si její otázku špatně vyložil. Při Standardizovaném stravovacím systému by její dotaz pochopitelně vůbec nebyl zapotřebí. Poskytl jsem tedy informaci, o níž se podle mého názoru Rosie zajímala.

„Čerstvé mušle se směsí mrkve, celeru, cibule, sladké papriky a zálivkou ze sezamového oleje. Doporučeným vhodným nápojem je pínnot gris.“

„Potřebuješ něco ode mě?“

„Všichni se dnes potřebujeme trochu vyspat. Zítra jedeme do Navarone.“

Replika Gregoryho Pecka z filmu *Děla pro Navarone* nebyla podstatná. Žádoucí účinek zajistil vhodný přednes, vzbuzující dojem vůdcovství a sebevědomí zhostit se zdárně přípravy omáčky k mušlím.

„A co když nemůžu usnout, kapitáne?“ Rosie se usmála a zmizela v koupelně. O umístění osušek jsem se nezmínil. Už dávno jsem se smířil s tím, že její se nacházejí nepravidelně v koupelně či ložnici a zabírají tak neefektivně dva úložné prostory.

Náš přístup k pořádku se nacházel na odlišných koncích preferenčního žebříčku. Když jsme se stěhovali z Austrálie, Rosie si zabalila tři kufry maximální velikosti. Už jen množství jejích oděvů bylo neuvěřitelné. Moje osobní věci se vešly do dvou příručních zavazadel. Využil jsem stěhování k obnově předmětů osobní potřeby a stereo i počítač jsem daroval bratru Trevorovi. Postel, ložní prádlo a kuchyňské vybavení jsem vrátil do rodinného domu v Sheppartonu a prodal jízdní kolo.

Rosie má naproti tomu sklony k hromadění předmětů v osobním vlastnictví a během pár týdnů po našem příjezdu doplnila svou již tak rozsáhlou sbírku nákupem dekorací. Důsledek byl jasně patrný v chaotickém přeplnění našeho bytu: květináče s živými rostlinami, nadbytečná křesla a nepraktický stojan na víno.

Nešlo jen o pouhý počet věcí, nastal rovněž problém s organizací. Lednice byla přeplněná napůl prázdnými krabičkami pomazánek, omáček a kazíci se mléčnými výrobky. Rosie dokonce navrhla, aby chom si s přispěním mého přítele Davea pořídili druhou chladničku. Každý vlastní! Pochopitelně jsme rovněž nikdy nevyužili výhod Standardizovaného stravovacího systému, s dokonale promyšleným jídel-

níčkem na každý den v týdnu, stabilním nákupním seznamem a optimalizovanými zásobami.

V Rosiinyých chaotických postojích byla přesně jedna výjimka. Proměnlivá výjimka. Týkala se jejího studia. Momentálně se soustředila na dizertační práci na téma rizik poškození životního prostředí pro časný vznik bipolární poruchy. V lékařském výukovém programu Kolumbijské univerzity získala status pokročilé studentky za předpokladu, že odevzdá svou práci do konce letních prázdnin. Konečný termín byl teď už vzdálen jen dva měsíce a pět dní.

„Jak se můžeš v jedné věci chovat tak organizovaně a v ostatních tak dezorganizovaně?“ zeptal jsem se Rosie v souvislosti s její instalací nesprávného ovladače k tiskárně.

„Právě proto, že se soustředím na dizertaci, si nedělám hlavu s jinými věcmi. Dneska se nikdo neptá, jestli si Freud kontroloval datum spotřeby na mléku.“

„Na počátku dvacátého století se na potravinách neuvádělo datum doporučené spotřeby.“

Neuvěřitelné, jak dvě tak odlišné bytosti můžou vytvořit úspěšný pár.

2

K PROBLÉMU POMERANČOVÝ DŽUS DOŠLO NA KONCI UŽ TAK NARUŠENÉHO týdne. Jiný obyvatel našeho činžovního domu mi zničil obě „slušné“ košile tím, že ve společné prádelně přidal k naší várce prádla své oblečení. Jeho snahu o efektivnost pracího cyklu jsem chápal, výsledkem však bylo obarvení našich světlých oděvů trvalým a nerovnoměrným odstínem purpurové.

Z mého pohledu to problém nepředstavovalo. Byl jsem už zavedeným hostujícím profesorem na Kolumbijské univerzitě a nemusel si dělat starosti s „vytvářením dobrého prvního dojmu“. Nedomníval jsem se ani, že by mě v restauraci mohli odmítnout obsloužit kvůli *barvě* košile. Rosiiny většinou černé svrchní oděvy obarvení nijak neovlivnilo, problém se týkal výhradně jejího spodního prádla.

Sdělil jsem jí, že osobně nemám žádné výhrady vůči novému odstínu a nikdo jiný ji ve spodním prádle neuvidí, snad až na lékaře (lékařku), jehož či jejíž profesionální etika by měla převážet nad estetikou. Jenže Rosie už se sousedem Jeromem, jehož identifikovala jako pa-

chatele, nehodu s cílem zabránit jejímu opakování probrala. To mi připadalo jako rozumné řešení problému, jenže Jerome Rosii odpověděl, ať táhne do hajzlu.

Nepřekvapilo mě, že se setkala s odporem. Rosie obvykle komunikuje přímým způsobem. Ve vztahu ke mně je tato strategie účinná či spíše nezbytná, ale druzí lidé její přímost často vnímají jako konfrontační. Jerome se nesnažil najít vzájemně přijatelné řešení.

Rosie tudíž vyzvala mě, abych „mu to vytmavil“ a ukázal mu, že „s námi nebude zametat“. Svým studentům bojového umění jsem vždycky radil, aby se právě takovému chování vyhýbali. Pokud obě strany sporu usilují o nastolení dominance a zapojí tak do akce algoritmus „reagovat větší silou“, konečným řešením bývá pracovní neschopnost či smrt jednoho ze soupeřů. Kvůli prádlu.

Jenže potíže s prádlem se v kontextu celého týdne projevíly jako nepodstatné, neboť došlo ke skutečné *katastrofě*.

Často slýchám obvinění, že ten výraz užívám příliš často, ale každá racionální osoba uzná, že je zcela odpovídající pro popis kolapsu manželství mých nejbližších přátel. Gene a Claudia byli v Austrálii, ale jejich situace hrozila dalším narušením plánovaného průběhu týdne.

Debatovali jsme s Genem prostřednictvím skypu a kvalita komunikace byla nízká. Možná že Gene byl opilý. Podrobnosti mi zřejmě odmítal prozradit z následujících důvodů:

1. Lidé se obvykle zdráhají otevřeně hovořit o sexuálních aktivitách, jichž se sami účastnili.
2. Choval se výjimečně hloupě.

Gene slíbil své manželce Claudii, že opustí svůj projekt uskutečnit sexuální styk se ženou z každého státu na světě, ale svůj slib nedodržel. Porušil jej ve švédském Göteborgu.

„No tak, Done, projev trochu soucitu,“ vyzval mě. „Jaká byla pravděpodobnost, že se přestěhuje do Melbourne? Je to *Islandanka*.“

Poukázal jsem na to, že sám jsem Australan a žiju ve Spojených státech amerických. Jasný protiargument Geneova směšného předpokladu, že lidé zůstávají výhradně ve své vlasti.

„No jasně, ale *Melbourne*. A znáš Claudii. Jak to asi mohlo dopadnout?“

„To je těžké odhadnout.“ Poukázal jsem na to, že tuhle otázku si Gene měl položit, než přidal ke svému skóre další národnost. Pokud by stál o racionální výpočet pravděpodobnosti, musel bych získat informace o migračních vzorcích a velikosti Claudiina společenského a profesionálního okruhu.

A byl tu ještě další faktor. „Při výpočtu rizika bych musel vědět, kolik žen jsi svedl od chvíle, kdy jsi slíbil, že s tím přestaneš. Tím by se nebezpečí prozrazení proporcionálně zvýšilo.“

„Záleží na tom?“

„Pokud chceš odhad. Předpokládám, že odpověď nezní nula,“ odpověděl jsem.

„Done, konference – konference v zámoří – se nepočítají. Proto na ně lidi jezdí. To chápe každý.“

„Pokud to Claudia chápe, v čem je problém?“

„Nemáš se nechat přistihnout. Co se stane v Göteborgu, má zůstat v Göteborgu.“

„Předpokládejme, že islandské ženy tohle pravidlo neznají.“

„Je v Claudiině čtenářském klubu.“

„Pro členky čtenářského klubu existují nějaké výjimky?“

„Zapomeň na to. Každopádně je po všem. Claudia mě vyhodila.“

„Jsi bezdomovec?“

„Víceméně.“

„Neuvěřitelné. Pověděl jsi o tom děkance?“ Děkanka na katedře

přírodních věd Univerzity Melbourne si dělala nesmírné starosti s veřejným obrazem školy. Připadalo mi, že mít na katedře psychologie bezdomovce by podle její obvyklé terminologie nemuselo „vypadat dobře“.

„Vzal jsem si vědeckou dovolenou,“ sdělil mi Gene. „Kdoví, třeba se objevím v New Yorku a koupím ti pivo.“

To byla báječná představa – ne pivo, které jsem si mohl koupit sám, ale možnost, že bych měl svého nejstaršího kamaráda v New Yorku.

Kromě Rosie a její rodiny jsem měl celkem šest kamarádů. Na sešupné škále podle množství společně stráveného času to byli:

1. Gene, jehož rady se často projeví jako nerozumné, ale který měl fascinující teoretické vědomosti o lidské sexuální přitažlivosti, získané zřejmě díky vlastnímu libidu, jež bylo na muže ve věku padesáti sedmi let nadměrné.
2. Geneova manželka Claudie, klinická psycholožka a nejrozumnější žena na světě. Před Geneovým slibem, že se polepší, se k jeho nevěrám stavěla výjimečně tolerantně. Zajímal by mě, co bude s jejich dcerou Eugenií a Geneovým synem z prvního manželství Carlem. Eugenii bylo momentálně devět, Carlovi sedmnáct.
3. Dave Bechler, klimatizační technik, kterého jsem potkal na zápase baseballu při své první cestě do New Yorku s Rosií. Zavedli jsme si teď pravidelní týdenní „pánský večer“, kdy se v hospodě bavíme o baseballu, klimatizaci a manželství.
4. Daveova manželka Sonia. Má sice trochu nadváhu (odhadované BMI dvacet sedm), je ale výjimečně krásná a má dobře placenou práci jako finanční kontrolorka na klinice pro umělé oplodnění. Tyto její vlastnosti jsou pro Davea značným zdrojem stresu, neboť se obává, aby ho neopustila

kvůli někomu atraktivnějšímu nebo bohatšímu. Dave a Sonia se pět let pokoušejí o reprodukci za použití technologie IVF (kupodivu ne na Soniině pracovišti, kde by, jak předpokládám, získala zaměstnaneckou slevu a v případě potřeby přístup k vysoce kvalitním genům). Nedávno se jim to podařilo a dítě se má narodit na Boží hod (25. 12.).

5. (srovnatelné) Isaac Esler, psychiatr australského původu, jehož jsem v jistém období považoval za pravděpodobného kandidáta na Rosiina biologického otce.
6. (srovnatelné) Judy Eslerová, Isaacova americká manželka. Judy se zabývá keramikou, také shání peníze pro charitativní fondy a výzkum. Některé dekorační předměty, které přispívají k nepořádku v našem bytě, má na svědomí ona.

Šest přátel, za předpokladu, že Eslerovi mezi nimi pořád ještě jsou. Od incidentu s tuňákem obecným před šesti týdny a pěti dny došlo k nulovému kontaktu. Jenže i čtyři přátelé byli pořád mnohem víc, než jsem kdy měl. A teď se vyskytla možnost, že by všichni až na jednu osobu – Claudii – mohli být v New Yorku.

Jednal jsem rychle a zeptal se děkana lékařské fakulty Kolumbijské univerzity profesora Davida Borensteina, jestli by Gene nemohl vědeckou stáž strávit tady. Gene, jak jeho jméno náhodně naznačuje, je genetik specializovaný na evoluční psychologii. Mohl by působit na psychologii, genetice nebo medicíně, ale to první bych nedoporučoval. Většina psychologů s jeho teoriemi nesouhlasí a domnívám se, že Gene teď žádné další konflikty v životě nepotřebuje. Tento postoj vyžaduje jistou dávku empatie, která pro mě byla před soužitím s Rosii nedostupná.

Informoval jsem děkana, že Gene jako profesor nebude chtít vykonávat žádnou skutečnou práci. David Borenstein byl obeznámen se

zásadami vědecké dovolené, podle nichž bude Genea vyplácet domovská univerzita v Austrálii. Znal rovněž jeho pověst.

„Pokud bude ochoten podílet se na pár pracích jako spoluautor a nechá na pokoji postgraduální studentky, mohl bych mu tady najít kancelář.“

„Samozřejmě, samozřejmě.“ Gene byl odborník na publikování s vynaložením minimálního úsilí. Budeme mít spoustu volného času na diskuze o zajímavých tématech.

„S těmi postgraduálními studentkami to myslím vážně. Pokud se dostane do maléru, počenu k zodpovědnosti tebe.“

To mi připadalo jako nerozumná výhrůžka typická pro univerzitní hodnostáře, ale poskytne mi aspoň záminku zlepšit Geneovo chování. Když jsem prověřil postgraduální studentky, připadalo mi nepravděpodobné, že by Gene mohl mít o některou z nich zájem. Potvrdil jsem si to, když jsem mu zatelefonoval, abych ho informoval o svém úspěšném pokusu obstarat mu místo.

„Mexiko už máš, vid’?“

„Strávil jsem jistý čas s dámou mexické národnosti, pokud se ptáš na tohle.“

„Měl jsi s ní sexuální styk?“

„Něco takového.“

Na fakultě bylo několik zahraničních postgraduálních studentek, ale většinu hustě obydlených rozvojových států už měl Gene pokrytou.

„Tak přijímáš to místo?“ zeptal jsem se.

„Musím ještě zjistit další možnosti.“

„To je směšné. Kolumbijská univerzita má nejlepší lékařskou fakultu na světě. A jsou ochotni přijmout někoho, kdo je pověstný svou leností a nepatřičným chováním.“

„Ty máš tak co mluvit o nepatřičném chování.“

„To je pravda. Mě taky přijali. Jsou výjimečně tolerantní. V pondělí můžeš nastoupit.“

„V pondělí? Done, nemám tam kde bydlet.“

Vysvětlil jsem mu, že tenhle nepatrný problém vyřeším. Gene přijede do New Yorku. Zase bude na stejné univerzitě jako já. A Rosie.

Když jsem se díval na dva pomerančové džusy na stole, došlo mi, že jsem se těšil na alkohol, abych zaplašil svou nejistotu ohledně sdělení novinky o Geneovi. Říkal jsem si, že si zbytečně dělám starosti. Rosie tvrdila, že dává přednost spontánnosti. Tato prostá analýza ovšem přehlížela tři skutečnosti.

1. Rosie nemá ráda Genea. V Melbourne byl jejím konzultantem na doktorandském studiu a technicky vzato stále je. Měla bezpočet stížností na jeho odborné vedení a jeho nevěry Claudii pokládala za nepřijatelné. Tohle podkope moje argumenty, že se Gene polepšil.
2. Rosie považuje za důležité, abychom „měli čas sami na sebe“. Nyní budu nevyhnutelně část z toho času věnovat Geneovi. On sice trvá na tom, že se vztahem ke Claudii je konec, ale pokud je tu ještě šance ho zachránit, připadá mi racionální nadřadit jeho problém našemu zdravému manželství. Byl jsem si jistý, že Rosie s tím nebude souhlasit.
3. Faktor tři byl nejzávažnější. Možná pouze výsledek mého mylného vyhodnocení situace. Přestal jsem na něj myslet, abych se mohl soustředit na bezprostřední problém.

Dvě vysoké sklenice s oranžovou tekutinou mi připomněly večer, kdy jsme s Rosií poprvé „navázali vztah“ – na Velkém koktejlovém večeru, kde jsme obstarávali vzorky DNA od každého mužského účastníka setkání absolventů lékařské fakulty z ročníku Rosiiny matky, abychom je eliminovali jako kandidáty na jejího biologického otce. Moje schopnost míchat nápoje mi nabídla řešení i tentokrát.

S Rosií jsme tři večery v týdnu pracovali jako barmani v Alchymistovi, což byl koktejlový bar na Západní 19. ulici ve čtvrti Flatiron, takže nádoby a přísady na míchání nápojů byly našimi pracovními nástroji (i když se mi o tom nepodařilo přesvědčit našeho účetního). Našel jsem vodku, bylinný likér Galliano a led, dodal vše do džusů a zamíchal. Nezačal jsem ale pít koktejl bez Rosie. Místo toho jsem si nalil panák vodky na kostku ledu, stříkl do ní trochu limetkové šťávy a rychle ho vypil. Téměř ihned jsem ucítil, jak se můj stres snižuje na zanedbatelnou úroveň.

Rosie se konečně vynořila z koupelny. Kromě směru její chůze jsem na ní pozoroval jedinou změnu: zrzavé vlasy teď měla mokré. Ale její nálada se zlepšila. K ložnici téměř tančila. Mušle byly zřejmě dobrá volba.

Třeba bude v tomhle citovém rozpoložení vstřícnější k novince o Geneově vědecké stáži. Připadalo mi ale moudřejší oznámit jí tu zprávu až zítra ráno poté, co budeme mít styk. Ovšem pokud si uvědomí, že jsem před ní po jistou dobu zatajoval mně známé skutečnosti, podrobí mě kritice. Manželství je složité.

Když Rosie došla ke dveřím ložnice, otočila se ke mně. „Za pět minut budu oblečená a pak čekám ty nejlepší mušle na světě.“ Její použití mého oblíbeného výrazu – „nejlepší na světě“ – bylo definitivním potvrzením dobré nálady.

„Pět minut?“ Každá odchylka v odhadu by se katastrofálně podepsala na stavu hotového pokrmu.

„Radši mi dej patnáct. Nemusíme hned jíst. Napijeme se a popovídáme, kapitáne Mallory.“

Jméno postavy Gregoryho Pecka bylo dalším příznivým znamením. Jediná potíž byla s „popovídáním“. „Stalo se ti dneska něco zajímavého?“ zeptá se mě, a já se budu muset zmínit o Geneově vědecké dovolené. Rozhodl jsem se, že se budu věnovat kuchyňským úkonům, abych na popovídání neměl čas. Koktejly s pomerančovým džusem (Harvey Wallbanger) jsem dal do lednice, aby jim po roztání ledu nehrozilo zahřátí nad optimální doporučenou teplotu. Prostředí chladničky také omezí stupeň rozkladu pomerančové šťávy.

Vrátil jsem se k přípravě večere. Tenhle recept jsem ještě nikdy nedělal, a teprve když jsem zahájil přípravu, zjistil jsem, že se zelenina musí nakrájet na centimetrové kostičky. Seznam potřeb nezahrnoval pravítko. Stáhl jsem si měřicí aplikaci na mobilní telefon, ale stačil jsem sotva ukrojit jednu vzorovou kostku, než se Rosie vynořila z ložnice. Na sobě měla šaty, což mi na domácí večeři připadalo velice nezvyklé. Měly bílou barvu a ostře kontrastovaly s jejími zrzavými vlasy. Výsledek byl ohromující. Rozhodl jsem se oddálit novinku o Geneovi pouze do pozdního večera. Na to si Rosie může jen sotva stěžovat. Přehodím si v plánu cvičení aikido na zítřejší ráno, takže po večeři bude dost času na sex. Nebo před večeří. Připravil jsem se na flexibilitu.

Rosie se posadila do jednoho z křesel, která zabírala významné procento plochy obývacího pokoje.

„Pojď si se mnou popovídat,“ vyzvala mě.

„Krájím zeleninu. Můžu mluvit odsud.“

„Kde je ten pomerančový džus?“

Vyndal jsem sklenice s pozměněným obsahem z lednice, jednu poslal Rosii a posadil se naproti ní. Vodka i Rosiino přátelské chování mě uvolnilo, ačkoli jsem předpokládal, že je to pouze povrchní stav. Prob-

lémy s Genem, Jeromem a pomerančovým džusem stále setrvaly v pozadí.

Rosie zvedla skleničku jako k přípitku. Což, jak se posléze ukázalo, také zamýšlela.

„Máme co oslavovat, kapitáne,“ oznámila. Pár vteřin na mě hleděla. Věděla, že nemám rád překvapení. Předpokládal jsem, že ve své práci dospěla k nějakému zásadnímu mezníku. Nebo jí možná nabídli místo v psychiatrickém kursu, kterým doplní svoje lékařské vzdělání. To by byla výjimečně dobrá zpráva a pravděpodobnost sexu po ní jsem odhadoval vyšší než devadesát procent.

Rosie se usmála a – zřejmě aby ještě víc prodloužila očekávání – napila se. Katastrofa! Jako by sklenice obsahovala jed. Rosie vyplivla tekutinu na bílé šaty a rozběhla se do koupelny. Šel jsem za ní. Svlékla si šaty a pustila na ně vodu.

Stála tam ve svém částečně purpurovém spodním prádle, namáčela dál šaty pod kohoutkem a otočila se ke mně. Její výraz byl natolik komplexní, že jsem ho nedokázal analyzovat.

„Jsme těhotní,“ oznámila.